

Prozření

Ležel jsem a modlil se, ať to všechno skončí. Ta bolest a zmatek co v sobě právě teď mám... Nevím proč, ale v tuhle chvíli si uvědomuji, že jsem celý život promarnil zbytečnými věcmi. Myslel jsem si, že mám všechno! Rodinu, přátele, práci snů a život, o kterém lidé jenom sní. Zamyslel jsem se...

„Den, který mi převrátil život naruby.“ To ráno bylo stejné jako každé jiné: příprava snídaně, pozdravení mé krásné ženy a mých dětí, příchod do práce, odchod z práce do baru, kde jsem rozhazoval peníze za alkohol a návykové látky. Připadalo mi, že nic lepšího mě už snad potkat nemohlo. Měl jsem pocit, jakoby mi všechno patřilo. Bylo mi jedno, co si o mně všichni myslí! Měl jsem peníze, tak co!

Ten večer, kdy jsem přišel domů opět v podnapilém stavu, mi byl osudný. Zatočila se mi hlava a jediné, co mi v mé paměti utkvělo, byl pád na podlahu. Poté už jenom tma a prázdno. Probudil jsem se až v nemocnici. Vedle mě seděla manželka, cela ubrečená. Zeptal jsem se: „Co se stalo?! Co dělám v nemocnici? A proč pláčeš?“ Se slzami v očích mi řekla, že všechno bude jinak. Nechápal jsem to! Proč by mělo být vše jinak, vždyť můj život byl každým dnem lepší a lepší.

Za chvíli přišel doktor a sdělil mi zprávu, která mnou otřásla. RAKOVINA! V tu chvíli se všechno zastavilo. Ještě ten den jsem si zařídil chemoterapii, avšak věděl jsem, že to bude dlouhá cesta.

Musel jsem se všeho vzdát: práce, alkoholu a dalších věcí, které jsem miloval. Další měsíce pro mě byly peklem! Postupem času mi začaly vypadávat vlasy, měnily se mi nálady a lidi, kteří mi byli blízcí, jsem od sebe odrazoval. Měl jsem za to, že se mnou jednají jako s malomocným. Vždyť ještě umím vstát z postele, obléct se a udělat si snídani. Vztek, který ve mně vzrůstal, ubližoval jak mně, tak i ostatním, co o mě měli starost.

Moje rodina to se mnou nevzdávala, i když jsem se choval jako idiot. Ostatní, které jsem považoval za opravdové přátele, se ke mně otočili zády. A lidé, o kterých jsem si myslel, že jsou pod moji úroveň, byli právě těmi bytostmi, jež jsem potřeboval v těžkých chvílích. Zvenku mě láska všech léčila, ale uvnitř mě to pomalu zabíjelo. Minulý týden, měsíce a já myslel, že už to nikdy neskončí...

Celý den jsem byl v pořádku, nic neobvyklého se nedělo. Až večer, kdy už jsem spal, mi začala celým tělem projíždět neutišitelná bolest. Rychle jsem byl převezen do nemocnice, kde mi bylo řečeno, že pokud nepodstoupím operaci, tak je velice pravděpodobné, že se nedožiju narozenin svých dětí. Avšak operace byla velice riskantní. Mohlo se také stát, že to mé tělo nezvládne a já už se neprobudím. Nikdy...

Dvě možnosti, ale jen jedno riskantní východisko. Rozhodl jsem se! Podstoupím operaci s pocitem, že to nevzdám a budu bojovat do úplného konce.

Po nekonečné operaci jsem se probudil na nemocničním lůžku obklopený nejbližšími. Zvládl jsem to! Avšak nebylo po všem. Dále jsem navštěvoval chemoterapie, ale už ne tak často. Pečoval jsem o sebe, dával pozor, ať udělám vše pro to, abych se zcela uzdravil. Po půl roce mě čekala kontrola. Vešel jsem do ordinace a začala prohlídka. Po skončení jsem odkráčel domů a čekal netrpělivě na výsledky. Mobil začal zvonit a to, co jsem uslyšel, mi dalo novou naději do života. Zvládl jsem to! Vše je za mnou! A jak jsem svůj život zanedbával, tak jsem začal dělat vše pro to, aby každý den byl něčím výjimečný!

Tereza Zychová, 2. C